

Czwartek, 24 października 2019 r.

P9_TA(2019)0043

Egipt

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 października 2019 r. w sprawie Egiptu (2019/2880(RSP))

(2021/C 202/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Egiptu, w szczególności rezolucję z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie wolności słowa i zgromadzeń w Egipcie ⁽¹⁾, z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie sytuacji w Egipcie ⁽²⁾, z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie Egiptu, zwłaszcza Giulia Regeniego ⁽³⁾, z dnia 8 lutego 2018 r. w sprawie egzekucji w Egipcie ⁽⁴⁾ oraz z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie Egiptu, w szczególności sytuacji obrońców praw człowieka ⁽⁵⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych UE w sprawie Egiptu z sierpnia 2013 r. i lutego 2014 r.,
- uwzględniając układ o stowarzyszeniu między UE a Egiptem z 2001 r., który wszedł w życie w 2004 r. i został ugruntowany planem działania z 2007 r.; uwzględniając priorytety partnerstwa UE–Egipt na lata 2017–2020 oficjalnie przyjęte w dniu 25 lipca 2017 r., wspólne oświadczenie wydane po posiedzeniu Rady Stowarzyszenia UE–Egipt w 2017 r. oraz wspólne oświadczenie z szóstego posiedzenia unijno-egipskiej podkomisji do spraw politycznych, praw człowieka i demokracji w czerwcu 2019 r.,
- uwzględniając oświadczenie UE dotyczące punktu 4 wydane na posiedzeniu Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 19 września 2019 r., w którym wspomniano o Egipcie,
- uwzględniając nowe ramy strategiczne UE i plan działania dotyczący praw człowieka, które mają umieścić w centrum wszystkich strategii politycznych UE ochronę praw człowieka i nadzór nad nimi,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci, tortur, wolności słowa i obrońców praw człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, a także Konwencję o prawach dziecka, które to akty Egipt ratyfikował,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej komisarzy ONZ ds. praw człowieka Michelle Bachelet z dnia 27 września 2019 r. w sprawie protestów w Egipcie,
- uwzględniając konstytucję Egiptu, w szczególności jej art. 52 (dotyczący zakazu tortur w jakiegokolwiek formie i jakiegokolwiek rodzaju), art. 73 (dotyczący wolności zgromadzeń) i art. 93 (dotyczący wiążącego charakteru międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka),
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r., ratyfikowaną przez Egipt w dniu 20 marca 1984 r.,
- uwzględniając Arabską kartę praw człowieka, której Egipt jest sygnatariuszem,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2473 (2019) przyjętą w czerwcu 2019 r., w której ponowiono środki mające na celu zastosowanie wobec Libii embarga na broń,
- uwzględniając art. 144 ust. 5 i art. 132 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 z 21.6.2016, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. C 300 z 18.8.2016, s. 34.

⁽³⁾ Dz.U. C 50 z 9.2.2018, s. 42.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 463 z 21.12.2018, s. 35.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0526.

Czwartek, 24 października 2019 r.

- A. mając na uwadze, że według doniesień w ostatnich tygodniach władze egipskie arbitralnie aresztowały ponad 4 300 osób (z których prawie 3 000 nadal przebywa w areszcie tymczasowym), w tym co najmniej 114 kobiet oraz – według Amnesty International i Belady Foundation – co najmniej 111 osób małoletnich, w reakcji na demonstracje pokojowe, które rozpoczęły się 20 września 2019 r.; mając na uwadze, że według doniesień policja i służby bezpieczeństwa używały nadmiernej siły do rozproszenia manifestantów;
- B. mając na uwadze, że podczas demonstracji antyrządowych protestowano przeciwko polityce oszczędnościowej, endemicznej korupcji władzy i systematycznym represjom, a także domagano się ustąpienia prezydenta Egiptu Abdela Fattaha al-Sisiego;
- C. mając na uwadze, że niedawne działania władz egipskich podważają podstawowe wolności słowa, zrzeszania się i zgromadzeń, zapisane w konstytucji Egiptu, a także w prawie międzynarodowym dotyczącym praw człowieka; mając na uwadze, że stanowi to część szerszej zakrojonej tłumienia społeczeństwa obywatelskiego i praw podstawowych w Egipcie, w szczególności wolności słowa w internecie i poza nim, wolności zrzeszania się i zgromadzeń, pluralizmu politycznego i praworządności;
- D. mając na uwadze, że władze egipskie nadal stosują represje wobec partii opozycji demokratycznej w Egipcie, z naruszeniem prawa do udziału w sprawach publicznych i wolności słowa, co obejmuje arbitralne zatrzymania dziesiątek obywateli w sprawie „Koalicji na rzecz Nadziei” oraz aresztowania dziesiątek innych członków pokojowych partii politycznych od września 2019 r.;
- E. mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka, dziennikarze, działacze i opozycjoniści są pozbawiani wolności pod poważnymi zarzutami, w tym dotyczącymi przestępstw związanych z terroryzmem; mając na uwadze, że pokojowym dysydem, działaczom prodemokratycznym i obrońcom praw człowieka grozi, że zostaną uznani za terrorystów; mając na uwadze, że aresztowania te są związane wyłącznie z ich pokojową i legalną działalnością w obronie praw człowieka;
- F. mając na uwadze, że systematyczną praktyką władz egipskich stają się wymuszone zaginięcia obrońców praw człowieka, którzy następnie trafiają w ręce państwowego aparatu ścigania; zdarzyło się to w przypadku osób takich, jak Alaa Abdel Fattah, Asmaa Daabes, Esraa Abdel Fattah, Eman Al-Helw, Mohamed Ibrahim, Abdelrahman Tarek, Ezzat Ghoneim, Haytham Mohamadeen oraz Ibrahim Metwally Hegazy; mając na uwadze, że innych osób, wśród nich Ibrahima Ezza El-Dina, nadal nie odnaleziono;
- G. mając na uwadze, że nadużywa się zatrzymań prewencyjnych przed procesem oraz środków ostrożności, aby uniemożliwić obrońcom praw człowieka i ich prawnikom – wśród których są Mahienour El-Masry, Mohamed El-Baqer, Esraa Abdel Fattah i Mohamed Ramadan – prowadzenie legalnej działalności na rzecz praw człowieka w Egipcie;
- H. mając na uwadze, że władze egipskie utrudniają postęp w dochodzeniu i ujawnianiu prawdy o porwaniu, torturowaniu i zabójstwie włoskiego asystenta naukowego Giulia Regeniego; mając na uwadze, że parlament włoski zawiesił stosunki dyplomatyczne z parlamentem Egiptu i wezwał parlamenty państw członkowskich, by solidarnie uczyniły to samo;
- I. mając na uwadze, że Reporterzy bez Granic udokumentowali sprawy co najmniej 31 pracowników mediów, którzy obecnie są przetrzymywani w Egipcie z powodu wykonywanej pracy, na podstawie oskarżeń motywowanych politycznie i przy licznych naruszeniach prawa do rzetelnego procesu; mając na uwadze, że 6 z tych dziennikarzy zostało aresztowanych w związku z niedawnymi protestami; mając na uwadze, że obiektem prześladowań są również zagraniczni pracownicy mediów – niektórych korespondentów mediów zagranicznych aresztowano albo nie wpuszczono ich na terytorium Egiptu; mając na uwadze, że organizacje międzynarodowe udokumentowały blokowanie stron internetowych mediów informacyjnych oraz blokowanie lub ograniczanie dostępu do komunikatorów internetowych, w szczególności w ostatnich tygodniach;
- J. mając na uwadze, że wprawdzie egipska ustawa o organizacjach pozarządowych z 2019 r. znosi kary więzienia i likwiduje agencję dysponującą znacznymi uprawnieniami w zakresie bezpieczeństwa, której zadaniem było wcześniej zatwierdzanie i monitorowanie finansowania zagranicznego, jednak grozi znaczącym ograniczeniem społeczeństwa obywatelskiego, wprowadza dodatkowe problematyczne ograniczenia prawa do zrzeszania się oraz znacząco krępuje działalność zarówno krajowych, jak i zagranicznych organizacji pozarządowych;
- K. mając na uwadze, że obrońcy praw kobiet w Egipcie nadal spotykają się z różnymi formami nękania przez państwo, w szczególności w postaci oszczerczych kampanii i postępowań sądowych; mając na uwadze, że działacze broniący praw osób LGBTQI i kobiet są stale represjonowani, w tym pod pretekstem ochrony „moralności publicznej”;

Czwartek, 24 października 2019 r.

- L. mając na uwadze, że w Egipcie nadal dochodzi do poważnych naruszeń prawa do życia ze strony władzy sądowniczej, które w odniesieniu do wielu osób – nawet dzieci – wydało i przeprowadziło bezprecedensowo wysoką liczbę wyroków śmierci, w tym w następstwie wojskowych i masowych procesów, w przypadku których nie było minimalnych gwarancji rzetelnego procesu sądowego; mając na uwadze, że od 2014 r. sądy karne i wojskowe wydały ponad 3 000 wyroków śmierci, a 50 osobom grozi natychmiastowa egzekucja;
- M. mając na uwadze, że Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (OHCHR) oświadczyło, że w sądach toczy się szereg spraw dotyczących osób skazanych na podstawie dowodów rzekomo uzyskanych w wyniku tortur, którym to osobom grozi kara śmierci; mając na uwadze, że wyroki te wydają się bezpośrednio lekceważyć zarówno egipskie, jak i międzynarodowe prawo i procedury;
- N. mając na uwadze, że egipskie siły bezpieczeństwa prawie w ogóle nie ponoszą odpowiedzialności za poważne naruszenia praw człowieka oraz że nie przeprowadzono właściwego dochodzenia w sprawie zarzutów wobec wojska dotyczących korupcji;
- O. mając na uwadze, że podczas protestów na placu Rabaa w 2013 r. egipskie siły bezpieczeństwa zabiły co najmniej 900 osób; mając na uwadze, że chociaż podczas późniejszego procesu sądowego potępiono liczne nieprawidłowości, a Wysoki Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka określił je jako poważne pomyłki sądowe, żadna z osób odpowiedzialnych za masakrę nie została jeszcze osądzona;
- P. mając na uwadze, że przeprowadzany przez Radę Praw Człowieka ONZ powszechny okresowy przegląd praw człowieka (UPR) w Egipcie, który rozpoczyna się w listopadzie 2019 r., stanowi dla społeczności międzynarodowej wyjątkową okazję do przeanalizowania sytuacji w zakresie praw człowieka w Egipcie i przedstawienia zaleceń dotyczących poprawy sytuacji;
- Q. mając na uwadze, że wobec wielu działaczy na rzecz praw człowieka stosowane są środki represji; niektórzy z nich represjonowani są za udział w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka w Egipcie w 2014 r.; mając na uwadze, że dziesięciu obrońców praw człowieka i siedem organizacji pozarządowych wymienionych w sprawie 173/2011 („sprawa finansowania ze środków zagranicznych”) ucierpiało w wyniku rujnującego zamrożenia aktywów; mając na uwadze, że nadal obowiązuje zakaz podróżowania nałożony na co najmniej 31 obrońców praw człowieka i pracowników niezależnych egipskich organizacji pozarządowych zajmujących się prawami człowieka, których dotyczy sprawa 173/2011, mimo że od tego czasu 43 pracowników zagranicznych organizacji społeczeństwa obywatelskiego skazanych w 2013 r. w tej samej sprawie zostało uniewinnionych;
- R. mając na uwadze, że od czasu rewolucji w 2011 r. Egipt doświadcza trudnych przemian, a społeczność międzynarodowa pomaga mu stawiać czoła licznym wyzwaniom; mając na uwadze, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Egipcie jest niepewna, o wysokim ryzyku ataków terrorystycznych na Półwyspie Synaj i w dużych miastach całego kraju ze strony różnych organizacji islamskich, pomimo stosowania przez rząd agresywnych i niekiedy pełnych przemocy metod w celu ich zwalczania; mając na uwadze, że ataki terrorystyczne pochłonęły życie wielu niewinnych cywilów, w tym Koptów; mając na uwadze, że od końca 2013 r. nastąpiła eskalacja operacji wojskowych na północy Półwyspu Synaj, a rząd przeprowadził masowe wyburzenia i przymusową eksmisję dziesiątek tysięcy mieszkańców, uniemożliwiając jednocześnie niezależną sprawozdawczość poprzez nałożenie niemal całkowitej blokady dostępu do mediów i ograniczeń w przemieszczaniu się na Synaj i z Synaju;
- S. mając na uwadze, że ze strony UE i jej państw członkowskich nie było oficjalnej, zdecydowanej i jednolitej publicznej reakcji na represje w Egipcie, które miały miejsce we wrześniu i październiku 2019 roku; mając na uwadze, że podstawą priorytetów partnerstwa UE–Egipt na lata 2017–2020, przyjętych w czerwcu 2017 r., jest wspólne zaangażowanie na rzecz uniwersalnych wartości, takich jak demokracja, praworządność i poszanowanie praw człowieka, a priorytety te stanowią odnowione ramy zaangażowania politycznego i ściślejszej współpracy, w tym w zakresie bezpieczeństwa, reformy sądownictwa i walki z terroryzmem, bazującego na należyтым poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności; mając na uwadze, że europejskie wysiłki na rzecz zaangażowania Egiptu w zajęcie się najpoważniejszymi aspektami naruszeń praw człowieka nie przyniosły znaczących rezultatów;
- T. mając na uwadze, że w wielu dziedzinach Egipt jest ważnym partnerem Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, w tym w obszarze handlu, bezpieczeństwa i kontaktów międzyludzkich; mając na uwadze, że 21 sierpnia 2013 r. Rada do Spraw Zagranicznych zobowiązała wysoką przedstawiciel do przeprowadzenia przeglądu pomocy UE dla Egiptu; mając na uwadze, że Rada postanowiła, iż współpraca UE z Egiptem będzie dostosowywana do rozwoju sytuacji na miejscu; mając na uwadze, że w czerwcu 2017 r. UE i Egipt przyjęły priorytety partnerstwa, których celem jest zacieśnienie współpracy w wielu dziedzinach, w tym w dziedzinie walki z terroryzmem, z całym należnym poszanowaniem praw człowieka i podstawowych wolności;

Czwartek, 24 października 2019 r.

U. mając na uwadze, że Rada do Spraw Zagranicznych UE w swoich konkluzjach z dnia 21 sierpnia 2013 r. stwierdziła, iż „[p]aństwa członkowskie uzgodniły, że zawieszono zostaną zezwolenia na wywóz do Egiptu wszelkiego sprzętu, który mógłby zostać użyty do represji wewnętrznych, ponownej ocenie poddane zostaną zezwolenia na wywóz sprzętu, którego dotyczy wspólne stanowisko 2008/944/WPZiB, oraz przeprowadzony zostanie przegląd pomocy udzielanej Egiptowi przez państwa członkowskie w zakresie bezpieczeństwa”; mając na uwadze, że przedsiębiorstwa z siedzibami w niektórych państwach członkowskich UE nadal eksportują do Egiptu technologię służącą inwigilacji i inny sprzęt służący do ochrony, tym samym ułatwiając hakowanie i instalowanie złośliwego oprogramowania, a także innego rodzaju ataki na obrońców praw człowieka i działaczy społeczeństwa obywatelskiego aktywnych w mediach społecznościowych; mając na uwadze, że działalność ta doprowadziła do stłumienia wolności wypowiedzi w internecie;

1. zdecydowanie potępia ostatnie represje i ciągłe ograniczanie w Egipcie praw podstawowych, zwłaszcza wolności słowa, zarówno w internecie, jak i poza nim, swobody zrzeszania się i zgromadzeń oraz pluralizmu politycznego i praworządności; potępia nadmierne stosowanie przemocy wobec protestujących i przypomina Egiptowi, że wszelkie działania sił bezpieczeństwa powinny być zgodne z międzynarodowymi normami i standardami oraz z jego własną konstytucją;

2. wzywa do zaprzestania wszelkich aktów przemocy, podżegania, mowy nienawiści, napastowania, zastraszania, wymuszonych zaginięć i cenzury, wymierzonych w obrońców praw człowieka, prawników, demonstrantów, dziennikarzy, blogerów, działaczy związkowych, studentów, dzieci, obrońców praw kobiet, osoby LGBTI, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, oponentów politycznych i mniejszości, a popełnianych w Egipcie przez organy państwa, służby i siły bezpieczeństwa oraz inne grupy; apeluje o niezależne i przejrzyste dochodzenia w sprawie wszystkich naruszeń praw człowieka oraz o pociągnięcie winnych do odpowiedzialności; podkreśla, że poszanowanie praw człowieka jest jedynym sposobem zapewnienia Egiptowi długoterminowej stabilności i bezpieczeństwa;

3. wzywa rząd Egiptu do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich obrońców praw człowieka przetrzymywanych lub skazanych wyłącznie za wykonywanie ich legalnej i pokojowej pracy na rzecz praw człowieka, w tym Eman Al-Helw, Mohameda Ibrahima, Mohameda Ramadana, Abdelrahmana Tareka, Ezzata Ghoneima, Haythama Mohamadeena, Alaa Abdela Fattaha, Ibrahima Metwally'ego Hegazy'ego, Mahienour El-Masry, Mohameda El-Baqera i Esraę Abdel Fattah, oraz do bezzwłocznego ujawnienia miejsca pobytu Ibrahima Ezza El-Dina; wzywa ponadto do uwolnienia obrońców praw człowieka, pracowników naukowych i innych osób przebywających w areszcie tymczasowym ze względu na sprawę dotyczącą „Koalicji na rzecz Nadziei”, w tym Zyada el-Elaimy'ego, Hassana Barbary'ego i Ramy'ego Shaatha, jak również członków partii Chleb i Wolność, partii Al-Dostour oraz Egipskiej Partii Socjaldemokratycznej, zatrzymanych niedawno bez wiarygodnych podstaw do postawienia zarzutów karnych; wzywa Egipt do ujawnienia ich miejsca pobytu i, do czasu ich uwolnienia, umożliwienia im pełnego dostępu do rodzin, wybranych przez nich prawników i odpowiedniej opieki medycznej, oraz do przeprowadzenia rzetelnego dochodzenia w sprawie wszelkich zarzutów dotyczących brutalnego traktowania lub tortur;

4. podkreśla potrzebę zagwarantowania równości wszystkich Egipcjan, niezależnie od ich wiary lub przekonań; wzywa Egipt do dokonania przeglądu przepisów dotyczących bluźnierstwa w celu zapewnienia ochrony mniejszości religijnych; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenia wzywające do odnowienia dyskursu islamskiego, aby stawić czoła ekstremizmowi i radykalizacji; wzywa władze Egiptu, w tym wojsko i siły bezpieczeństwa, do poszanowania praw chrześcijan, chronienia ich przed przemocą i dyskryminacją oraz ścigania osób odpowiedzialnych za takie czyny;

5. popiera aspiracje większości Egipcjan, którzy chcą stworzyć kraj wolny, stabilny, prosperujący, sprzyjający włączeniu społecznemu i demokratyczny, a także szanujący swoje krajowe i międzynarodowe zobowiązania w dziedzinie praw człowieka i podstawowych wolności; ponownie podkreśla, że należy zagwarantować prawo do pokojowego wyrażania opinii i krytyki;

6. wzywa władze Egiptu do zaprzestania blokowania stron internetowych lokalnych i międzynarodowych organizacji informacyjnych oraz organizacji praw człowieka, a także do uwolnienia wszystkich pracowników sektora mediów zatrzymanych za prowadzenie działalności dziennikarskiej;

7. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu represjonowania osób współpracujących lub dążących do współpracy z międzynarodowymi organizacjami praw człowieka lub z organami ONZ ds. praw człowieka; wzywa władze Egiptu do zamknięcia sprawy 173/2011 („sprawa finansowania zagranicznego”), do zniesienia wszystkich zakazów podróżowania nałożonych w ramach tej sprawy na co najmniej 31 obrońców praw człowieka i pracowników organizacji pozarządowych zajmujących się prawami człowieka – a także wszystkich innych zakazów podróżowania nałożonych w sposób arbitralny – oraz do zezwolenia egipskim obrońcom praw człowieka mieszkającym w Egipcie na podróżowanie, tak aby mogli oni wziąć udział w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka dotyczącym Egiptu, który rozpocznie się 13 listopada 2019 r.;

Czwartek, 24 października 2019 r.

8. wzywa do uchylecia niedawno przyjętej ustawy dotyczącej organizacji pozarządowych i zastąpienia jej nowymi przepisami, opracowanymi w drodze prawdziwych konsultacji z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, zgodnymi z egipską konstytucją i standardami międzynarodowymi;

9. wyraża ubolewanie w związku z tym, że nie przeprowadzono wiarygodnego dochodzenia w sprawie porwania, torturowania i zabójstwa włoskiego asystenta naukowego Giulia Regeniego, do którego doszło w 2016 r., oraz tym, że nikogo nie pociągnięto do odpowiedzialności za te czyny; ponownie wzywa władze Egiptu do wyjaśnienia okoliczności śmierci Giulia Regeniego i Erica Langa oraz do pociągnięcia winnych do odpowiedzialności, w ramach pełnej współpracy z władzami państw członkowskich, których te sprawy dotyczą;

10. domaga się, by władze zmieniły, przyjęły i skutecznie wdrożyły przepisy, które umożliwią wyeliminowanie wszelkich form dyskryminacji i uznanie za niezgodne z prawem wszelkich form przemocy wobec kobiet i dziewcząt, m.in. przez zmianę ustawy o statusie osobowym i wprowadzenie przepisów prawnych zakazujących przemocy ze względu na płeć, a także molestowania seksualnego, napaści i gwałtów; ponadto wzywa władze do skutecznego wdrożenia krajowej strategii zwalczania przemocy wobec kobiet we współpracy z niezależnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego dysponującymi uznaną wiedzą specjalistyczną w tej dziedzinie;

11. wyraża zaniepokojenie tym, że od momentu dojścia do władzy prezydenta Sisiego stosowanie kary śmierci w Egipcie gwałtownie wzrosło; wzywa władze Egiptu do zarządzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci z myślą o zniesieniu kary śmierci w Egipcie oraz ponawia apel do władz Egiptu o podpisanie i ratyfikowanie drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych w sprawie zniesienia kary śmierci;

12. składa najszczersze kondolencje rodzinom ofiar terroryzmu; solidaryzuje się z narodem egipskim i potwierdza swoje zaangażowanie w walkę z rozprzestrzenianiem się radykalnych ideologii i grup terrorystycznych; wzywa władze Egiptu, by zapewniły prowadzenie wszystkich operacji na półwyspie Synaj zgodnie z międzynarodowymi normami w dziedzinie praw człowieka, dokładnie zbadały wszelkie nadużycia i niezwłocznie zezwoliły niezależnym organizacjom humanitarnym oraz niezależnym obserwatorom i dziennikarzom na wjazd do prowincji Synaju Północnego;

13. ubolewa nad brakiem oficjalnej reakcji wysokiej przedstawiciel i państw członkowskich na ostatnią falę aresztowań; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel i państwa członkowskie do udzielenia wspólnej i zdecydowanej odpowiedzi na obecną falę represji i naruszeń praw człowieka; oczekuje, że ESDZ uzna sytuację obrońców praw człowieka w Egipcie za kwestię priorytetową i złoży sprawozdanie przed Parlamentem na temat swojego zaangażowania w tej sprawie w Kairze, w tym w odniesieniu do poszczególnych przypadków, o których mowa w niniejszej rezolucji; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel i państwa członkowskie do wykorzystania wszystkich dostępnych im narzędzi, w tym instrumentów dwustronnych i wielostronnych, negocjacji handlowych, europejskiej polityki sąsiedztwa, pomocy oraz, w razie potrzeby, ukierunkowanych środków ograniczających, w celu zatrzymania fali represji oraz poczynienia konkretnych postępów w dziedzinie praw człowieka w Egipcie;

14. apeluje o dokonanie pogłębionego i wszechstronnego przeglądu stosunków z Egiptem; uważa, że sytuacja w zakresie praw człowieka w Egipcie wymaga poważnego przeglądu operacji wsparcia budżetowego Komisji, które należy ograniczyć przede wszystkim do wspierania społeczeństwa obywatelskiego;

15. stanowczo apeluje o przestrzeganie zobowiązań podjętych w ramach priorytetów partnerstwa UE–Egipt na lata 2017–2020 i wzywa do ich pełnego i właściwego wdrożenia; wzywa UE, aby – z myślą o negocjowaniu nowych priorytetów partnerstwa – ustanowiła jasne punkty odniesienia, które uzależnią dalszą współpracę z Egiptem od postępów reform instytucji demokratycznych, praworządności i praw człowieka, a także by włączyła kwestię poszanowania praw człowieka do wszystkich rozmów z władzami Egiptu; ponownie zaznacza, że poszanowania praw człowieka nie powinno podważać zarządzanie migracją ani zwalczanie terroryzmu;

16. ponawia apel do państw członkowskich UE o podjęcie działań następczych w związku z wnioskami z 21 sierpnia 2013 r., w których zapowiedziano zawieszenie pozwoleń na wywóz wszelkich urządzeń, które mogłyby zostać wykorzystane do represji wewnętrznych, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem 2008/944/WPZiB, oraz potępia trwające nieprzestrzeganie tych zobowiązań przez państwa członkowskie UE; w związku z tym wzywa je do wstrzymania wywozu do Egiptu, technologii inwigilacji i innych środków bezpieczeństwa, które mogą ułatwiać ataki na obrońców praw człowieka i działaczy społeczeństwa obywatelskiego, w tym na media społecznościowe, a także wszelkie inne represje wewnętrzne; wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do informowania o aktualnym stanie współpracy wojskowej i współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa między państwami członkowskimi a Egiptem; apeluje do UE o pełne wdrożenie kontroli wywozu towarów do Egiptu, zwłaszcza takich, których można użyć do represji, torturowania lub wykonywania kary śmierci;

Czwartek, 24 października 2019 r.

17. podkreśla, że we wszelkich uzgodnieniach między UE a Egiptem w dziedzinie migracji należy zagwarantować ścisłe przestrzeganie międzynarodowych norm w zakresie praw człowieka, poszanowanie praw podstawowych migrantów i uchodźców oraz odpowiedni poziom przejrzystości i odpowiedzialności;
  18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, parlamentom i rządów państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Egiptu oraz Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów.
-